

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. július 14.
(vasárnap)**

Horváth Géza

KÉTFÉLE TALAJ

Lekció: Márk 4,2-9

Alapige: Márk 4,14-20

„A magvető az igét veti. Akik az útfélen vannak, oda hull az ige; de amikor meghallják, azonnal jön a Sátán, és kiragadja a beléjük vetett igét. Akiknél a mag a sziklás talajra hullott: amikor meghallják az igét, azonnal örömmel fogadják, de nem gyökerezik meg bennünk, ezért csak ideig való, és ha nyomorúságot vagy üldözést kell szenvedniük az ige miatt, azonnal eltántorodnak. Másoknál a tövisek közé hullott a mag: ezek meghallják az igét, de a világ gondja, a gazdagság csábítása, vagy egyéb dolgok megkívánása megfojtja az igét, úgyhogy ez sem hoz termést. Akiknél a jó földre hullott a mag: ezek hallgatják az igét, befogadják, és az egyik harmincszoros, a másik hatvanszoros és némelyik százszoros termést hoz.”

Imádkozzunk!

Hálaadással magasztalunk, örökkévaló, élő Urunk, ezen a szép nyári reggelen is. Áldunk, hogy hajlékomba siethettünk és könyöröghettünk azért, hogy végy körül bennünket, szenteld meg szívünket.

Köszönjük, hogy szentek vagyunk, ha hozzád tartozunk, ha megvásároltál bennünket drága véren. Áldunk, hogy kiterjesztetted irgalmasságodat életünkre, egész valónkra, és hihetjük, hogy azért vagyunk szentek, mert az ördög minden fogságából megszabadítottál bennünket, és azt mondd: juhaid vagyunk, és soha örökké el nem veszünk.

Köszönjük, hogy te ismersz bennünket igazán, hogy ki az, aki hozzád tartozik, és ki az, aki még nem. Köszönjük, hogy választ adsz azoknak a kérdéseire, akik még keresnek, akik még indulnak a hit útján. Köszönjük, Urunk, hogy ezt alázatosan lehet tenni, csendben, érdeklődéssel. Köszönjük, hogy te nyesegetsz bennünket, akik már a tied vagyunk, de annyi vadhajtás van az életünkben, Urunk, amely elveszi az erőt a fától, és amely megakadályozza a gyümölcsstermés gazdagságát. Köszönjük, Urunk, hogy metszőollód van, amivel kézbe veszed az életünket, és amellyel megtisztítasz bennünket, hogy több gyümölcsöt teremjünk.

„Úr Jézus, mely igen drága a te igédnek világa” — énekeltük az előbb. Kérünk, hogy a mai alkalmunkon is nyisd meg előttünk a te igédnek világát. Hadd csodálkozzunk bele annak gazdagságába, tisztaságába, szentségébe, igazságába. Kérünk, hogy gyönyörűséged folyóvizével itass meg bennünket, és táplálj bennünket hozzánk illő eledellel. A mi Urunkért, Jézusért, akire nézve valljuk, hogy egeid egyedül az Ő áldozata hatja meg, és az Ő egyedüli közbenjáró könyörgése.

Amen.

Igehirdetés

Kalauzunk szerint nemrégén olvastuk a magvető példázatát, s biztos vagyok benne, hogy az ittlévők nagyon jól ismerik a Szentírásból. Tegnap, amikor Nesz-mélyről jöttünk haza a csendeshétről, szép búzatáblákat láttunk, és éppen aratták ezeket a búzatáblákat. Csodálkoztunk és gyönyörködtünk a vetésben, az aratásban. Arra gondoltam: ahhoz, hogy aratás legyen mindenképpen szükséges a vetés is.

A magvető példázatát, bár ismerjük, mégis először három megdöbbenő dolgot mondok el róla. Bizonyára mindenki tudja, hogy a mag hullik, a magvető veti a magot, és ez Jézus példázata szerint négy talajra hullhat: van, amelyik az útfélre esik, van, amelyik a köves talajra, van, amelyik a gyomok közé, és van, amelyik a jó földbe.

Az az első megdöbbenő, hogy ez a Bibliában úgy van: A magvető példázata. Nem az van ide írva: talajminták példázata. Ugyanis ebben az igében elsősorban nem a talajról van szó, hanem a magvetőről. Ezért ez a magvető példázata. Ha nem lenne magvető, akkor hiába lenne bármilyen talaj. Ha nem lenne magvető, aki kimegy, hogy vesse a magot, hintse az igét, akkor hiába lennének a különféle talajok. Még a jó talaj is hiába lenne, meg a köves talaj is... Akkor hiába lenne, mert minden azzal kezdődik: a magvető vetni akar.

Ebben a példázatban nincs megmagyarázva, hogy ki a magvető. Onnan kezdi Jézus magyarázni a példázatot, hogy a mag az Isten igéje, és mondja a különféle talajba hullott magok sorsát, hogy mi lesz azokkal. De a példázatban nem mondja, hogy ki a magvető, csak azt: a mag Isten igéje.

Azt hiszem, azért van ez így, mert a magvető és a mag azonos. Mert mindannyian tudjuk, hogy az a magvető, akié a mag. Mi a János evangéliuma 1. fejezetéből tudjuk, hogy Isten maga az ige, maga a mag, akiben élet van, akiben világosság van, akiben készség van. Azonos tehát a mag a magvetővel, és minden csak azért lehet, mert a magvető kimegy vetni. Istennek van terve, akarata, elhatározása, amit Ő megtesz, végbevisz. Ezért jó, hogy ennek a példázatnak nem az a címfelirata, hogy milyen talajminták vannak, milyen a szíved, hanem ennek a példázatnak az az üzenete, hogy ki a magvető, aki az igét veti. Mert, ha ez nem lenne, akkor nem lenne aratás, nem lenne növekedés, nem lenne kenyér. Összefoglalva: nem lenne semmi.

A második megdöbbenő, hogy a magvető kimegy vetni. Ez a szó is érdekes itt: kiment vetni a magvető. A magvetés nem irodai munka, nem otthon végezhető tevékenység. A magvetőnek, ahhoz, hogy a magot vesse, ki kell mennie.

Képzeljétek el Jézus korát. Amikor a magvető fogta a magot nem olyan volt, mint ma, amikor az üzletben megvásárolják a fémezővel vetőmagot, beleöntik a

vetőgépbe, és akkor szépen elvetik. Ez régen nem így történt. A vetőmagot félretették, pedig hány családnak volt kicsi a kenyere. Tavasz felé, amikor elvetik a búzát, akkor sok családnak fogytán volt már a búza, főleg, ha az előző évi termés gyenge volt. Elképzelem, ahogy az éhes gyerekek néztek az apjukra, amikor fogta a magot, nyakába kötött egy zsákot és azt mondta: megyek, ezt most kiszórom a földre. A gyerekek nézhetek apjukra: hát nem bolondság ez? Hány gyerek gondolta: apám, inkább öröld meg, inkább süssünk belőle kenyeret, együk meg. És a magvető vette a magot, elvitte talán a gyermekei szája elől, és kiszórta a földre. — Nem bolondság ez?

Azt mondja Pál apostol: igen, mégis tetszett az Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által tartsa meg a hívőket. Tetszett Istennek, hogy vigye a magot, hogy adja az Ő egyszülött Fiát, hogy eljöjjön ebbe a világba maga a mag, maga az Isten igéje testté legyen, mert ez nem otthon végezhető tevékenység, ehhez ki kell jönni. A magvetőnek mindig ki kell mennie ahhoz, hogy Isten igéjét hirdesse.

A harmadik megdöbbenő dolog ebben a példázatban, hogy hányféle talajról van itt szó. Bizonyára sokan úgy gondolják: négyféle. Mindenki magában elmondja, hogy az útfél, a köves, a tövises, meg a jó talaj. Ha a példázatot figyelmesen olvassuk, akkor meglátjuk: nem. Itt kétféle talajról van szó. Jézus itt kétféle talajról beszél. Ugyanis az egyik: amelyik terem, a jó föld, a másik: az összes többi. Az egyikféle talaj terem, a másikféle talaj teljesen mindegy, hogy útfél, köves vagy tövises, a végeredmény: nem terem.

Nekünk a Bibliából meg kell szoknunk azt, hogy csak kétféle út van: a széles út, meg a keskeny út. Csak kétféle lehetőség van Isten előtti jogállásunk szempontjából: vagy szolgák, vagy szabadok. *A Biblia szerint csak kétféle állapot van: elvesztett, vagy megtaláltatott.* Csak kétféle talaj van: amelyik terem, és amelyik nem terem. — Ugye milyen érdekes és gazdag Isten igéje? A szinoptikusoknál mind egyiknél le van írva a magvető példázata. Máté hozzátesz még egy félmondatot — ahhoz, amikor Jézus azt mondja, hogy vannak, akik tövises helyre esett magok és megfojtják a tövisek — és megmagyarázza a példázatot. Azt teszi hozzá: és ez sem termett. Nem termett, amelyik útfélre esett, amelyik köves helyre esett, és az sem termett — a végeredmény ugyanaz.

Ennek a példázatnak az üzenete számunkra, hogy nemcsak a magvetés a fontos, hanem az aratás. Mert az a legvégső pont. A magvetőn nem múlik — mondja ez az ige, mert a magvetés nem a legvégső pont, hanem az aratás. Ezt Jézusnak egyéb példázatai is alátámasztják. Az aratás. Addig van kegyelem, addig van lehetőség, addig együtt nőhet a búza meg a konkoly is. Aratáskor majd szétválasztatik, és az egyik megégetik, a másik pedig betakarítatik a csűrbe. Lényegét tekintve az összes többi tehát ugyanaz: nem termett. Teljesen mindegy, hogy ki sem kel, teljesen mindegy, hogy kikel, de elszárad, kikel, de a tövisek megfojtják.

Néhány dolgot elmondok az első háromról. Némely mag az útfélre esett. Nem úgy, hogy huszonöt százalék az útfélre, huszonöt a köves helyre, huszonöt a tövisek közé, huszonöt a jó földbe. A példázat csak azt mondja: némely mag. Ez megint nagy evangélium, hogy azért oda is esik. Isten ott is hirdetteti az igéjét, ahol nem lesz következménye. — Múlt vasárnap hallottuk, hogy Pálnak a császár előtt is hirdetni kellett az ígét, pedig nem lett következménye. Néró császár nem tért meg,

de mégis fel kellett hangoznia a császár udvarában a kereszt evangéliumának. Ez a magvetőnek a kegyelme, gazdagsága, irgalmassága, ez a mi Istenünk szeretete, hogy ott is hirdették Isten igéje.

Némely mag az útfélre esett, de — mondja a példázat — jöttek a madarak és elkapkodták. Ezek azok, akiknél az ördög kikapja az ígét, hogy ne higgyenek, és ne üdvözüljenek. Azt jelenti számunkra ez az ige, hogy ha nem kapunk ki, akkor hinnének és üdvözülnének, de az ördög célja, hogy ne higgyenek, és ne üdvözüljenek. Ezért felkapja az ígét.

Megint csak az egyik evangélista hozzátesz egy mondatot, ami biztos, hogy elhangzott, de nem mindenki ugyanúgy írta le (Máté, Márk, Lukács, János). Mint ahogy mi is, ha szemlélünk egy tárgyat, nem ugyanúgy látjuk. Más lát, de ugyanazt a valóságot látja. Jézus példázatát valaki úgy látta és hozzáteszi, hogy Jézus azt is elmondta: ezek azok, akik Isten igéjét nem értik. Nemcsak elkapkodja a Sántán, hanem nem értik Isten igéjét.

Érdekes, hogy mit jelent ez: nem értik Isten igéjét. Valaki azt kérdezte tőlem: a Biblia sok felekezetnél ugyanaz, akkor mégis mi a különbség? Most nem akarok felekezeteket mondani, inkább szektákat mondanék, ha lehetne. Azt monda valaki: azok is a Bibliát tolják maguk előtt. Ekkor eszembe jutott ez a példázat és elmondtam neki: az egyik érti, a másik nem érti. Hiába van a kezünkben a Biblia, ha nem értjük. Példát is mondtam neki: te iskolába jársz, van mindenkinek matekkönyve. Az egyik mégis ötös, a másik egyes. Hogy van ez? Az egyik érti, a másik nem érti, és hiába van ugyanaz a könyv. Így van Isten igéje is: az egyik érti, a másik nem érti. — Akkor elmondtam, hogy mi az a minimum, amit Isten igéjéből értenünk kell ahhoz, hogy higgyünk és üdvözüljünk.

Nekünk nem úgy kell értenünk a Szentírást, hogy mindent tudjunk belőle, mint egy dogmatika professzornak. Jó, ha minél többet tudunk belőle, és Pál apostollal együtt valljuk, hogy mindjobban megismerjem Őt és feltámadásának erejét. De mi az a minimum, amit értenünk kell ahhoz, hogy üdvösségünk legyen?

Röviden megfogalmazom. Három dolgot kell érteni: mily nagy a bűnöm és nyomorúságom, mi módon szabadít meg Isten bűneimből, és milyen hálával tartozom neki ezért a szabadításért. Ennyit feltétlenül érteni kell! Ki vagyok én, hogyan és miért hajolt le hozzám az örökkévalóság Ura a Golgota keresztyén, és ha engem megszabadított és valósággal szabad lettem, hogyan szolgálhatok neki, mert egész élttem sem lesz elég zengnem az Ő dicséretét. Legalább ennyit érteni kell. Ki nem érti Isten igéjét, miért nem érti Isten igéjét valaki? Pál apostol az 1Korinthus 2-ben elmondja: a testi ember nem értheti, nem foghatja meg Isten dolgait, de aki előtt megfejt az Úr... Az 512. dicséretben szépen énekeljük: Te fejtet meg nekünk, te hú szíveknek Atyja.

Amikor a szerecsen komornyik olvassa Ézsaiás 53-t, és azt mondja neki Fülöp: érted-e, amit olvasol? A komornyik válaszol: hogyan érthetném, hacsak valaki meg nem magyarázza. Akkor én megmagyarázom neked. Isten igéjét az érti, aki először is alázattal és hűséggel olvassa, mert érteni akarja. Ez a szerecsen komornyik azon a zötykölődő szekéren olvassa a Szentírást, mert érteni akarja. Ott van a vágó a szívében. Isten meg küld neki magyarázót, mert nem mindegy, hogyan magyarázzuk. Fülöp tudta, hogyan kell magyarázni.

Hogy kell magyarázni a Szentírást? Azt mondja az ige: az Írásnak ebből a helyéből kiindulva hirdette neki a Krisztust. Ez a nem mindegy, hogy valaki hogyan magyarázza. Lehet úgy is magyarázni, hogy nem a Krisztust hirdetjük belőle, hanem valami mást. Valami aktuális dolgot. Vagy az igehirdető elmondja gondolatait, elképzelését. (Vagy éppen ki akarja oktatni a gyülekezetet: Na most megkapja a magáét!) Az Írásnak ebből a helyéből kiindulva hirdette neki a Krisztust. S egyszer csak a szerecsen komornyik megérti. Annyira megérti, hogy már azt is tudja, hogy miért kell neki megkeresztelkednie. — Te fejtetted meg nekünk... De legyen a szívünkben az az alázat, ami ott volt ennek az embernek a szívében: érteni szeretném. Add, hogy megértsem. Higgyük már el, hogy aki kér, az kap, aki keres, az talál!

A köves talajról csak annyit: ott ugyan Isten igéje kicsírázik, szárba szökken, de hamar elszárad, mert ha nyomorúságot vagy szenvedést kell vállalni a Krisztus, az ige miatt, akkor azonnal elszárad.

Ez sem hoz termést. Ezek, akik örömmel hallják az igét, jaj, de jó, elhallgatnánk éjfélig — mondja valaki, de aztán kimenve a templomból, vagy amikor hazamegy, és valaki megjegyzi: na, voltál szentülni? — akkor meghal az ige, mert nem vállalja az igét. Mész már ájtatoskodni? — mondják, amikor idejövünk. Sokféleképpen szurkálják, piszkálják a hívő embert a hitetlen szomszédok, az utcabeliek, sokszor talán még családtagok is: amikor nyomorúság támad, vagy üldözöttség, vagy egy kiadós pofon az ige miatt, akkor nem vállalják az igét. Úgy olvastuk: az első, aki nem érti, a második, aki nem vállalja Isten igéjét. A végeredmény ugyanaz. Mindegy, hogy szépen zöldül, egyszer leér a kőhöz, ahol nincs tovább.

A múlt héten Neszmélyen kérdezem a szomszédot: mondja meg, mi ez a növény, mert faluról származom, de ilyet még életemben nem láttam. Táblákban különféle színű, virágú növények voltak. Elmondja: sikerült ezt a magot megszerezni, takarmánynak használja. De nem jó ez a föld. Látom rajta én is. De nem azért, mert gyenge az ereje, hanem van egy rétege, mintha szikla lenne, és ezzel küszködnek. Ezt kellene áttörni — mondja —, ezt a záró réteget, hogy a fák gyökerei mélyre menjenek. Ideig-óráig való, de a végeredmény: nem terem.

A harmadik talajról mondja, hogy az élet gondja, gazdagságai, kívánságai, élvezetei olyanok, mint a gaz, amely megfojtja Isten igéjét, és ez sem terem. Itt is megvan a megindulás. Hogy énekeljük? Már-már megindulok, hogy rád bízam magam, de köt, s lehúz még régi csüggedésem, s tehozzád bűnömért, lásd el nem juthatok. — Az élet gondja, gazdagságai és élvezetei... Az ilyen ember nem érti: minden gondotokat Őreá vessétek, hanem azt hiszi, neki kell minden gondot, minden terhet hordoznia. Röviden: az élet, a gazdagság kívánása is megfojthatja Isten igéjét. Miért? Mert olyan szemléletet ad a gazdagnak: minden az enyém, és még több kellene még ehhez. Nem az a baj, hogy valaki gazdag, hanem az a baj, hogy gazdagságával nem jól sáfarkodik. Voltak nagyon gazdag emberek, akik jól sáfarkodtak gazdagságukkal.

Múlt héten az ifiben József történetét vettük minden nap. Az egyik napra pont az a szakasz esett, amikor Jákób elküldi fiait, mert nincs kenyér. Éhínség van a földön, már második éve tart, és Jákób azt mondja fiainak: menjetek Egyiptomba, mert ott van gabona, hozzatok. Aztán megint mennek, és amikor megint men-

nek, akkor azt mondja Jákób nekik: vigyetek annak az embernek kétszer annyi pénzt, meg diót, mandulát, drága balzsamolajokat. Mondtam a fiataloknak: látjátok, Jákobnak volt sok pénze, dió, meg mandula, drága balzsamolaj — csak kenyér nem volt. És mit ér a dió, mandula, balzsamolaj, pénz — ha nincs kenyér? Ha nincs nyugalom, békesség, öröm, ha nincs az Úrral való kapcsolat? Ézsaiás azt mondja: az nem elégíthet meg. Nem tud örömet, békességet adni. — és a vége: nem hoz termést.

Végül beszéljünk arról, hogy ez a példázat azért hangzik el, mert van olyan is, amikor Isten ígéje a jó földre esik, és termést hoz. Mégpedig harmincszoros, hatvanszoros vagy százszoros termést hoz.

Azt mondja az Úr Jézus Krisztus ebben a példázatban az övéinek: teremjete. Hozzatok termést. Isten ígéje ne csak növekedjen, ne csak szép hajtásokat hozzon, ne csak szép leveleket, hanem hozzon termést, hozzon gyümölcsöt.

A hívő ember életében mit jelent a gyümölcs, a termés? Isten ígéje megmondja nekünk. Isten ígéjének a fényében a gyümölcs az Úr Jézus Krisztussal való élő közösségnek a gyümölcse. Maradjatok énbennem és én tibennetek. Aki énbennem marad, az terem sok gyümölcsöt. (János 15). A gyümölcstermés feltétele tehát az, hogy ne csak az ige legyen bennem, hanem én is benne legyek az igében. Vagyis az Úr Jézus Krisztussal való élő és áldott kapcsolat teremhet csak gyümölcsöt. Nélküle is lehet valamiféle vackor az életünkön, de nekünk Krisztusba oltott ágnak kell lennünk.

A gyümölcs akkor szép, finom, nemes, ha be van oltva. Van a magról kelt, amelyik terem olyat, amelyet — meg van a beoltott. Olyan szép az az énekünk: Én, mint Krisztusba oltott ág, tőle vegyem tápláltságom, míg az élők közt lesz lakásom.

Ugyanis a gyümölcs mindig utal arra, hogy milyen szemre oltották, arra a nemes szemre, amivel egygé vált a vad alany. Azt mondja Jézus: a gyümölcstről következtetni lehet. Következtetni lehet az Úrra, Jézusra, a mi Megváltónkra. Éppen ezért azt mondja Jézus: ha nincs gyümölcs, az annak a bizonyítéka, hogy nincs kapcsolat, nem Őbenne találhatik az életem, és nem Őbenne vagyok.

A másik, amit az igéből nyilvánvalóan ismerünk az: a gyümölcs mindig a hála jele is. Hitvallásunk azt mondja: lehetetlen, hogy akik Krisztusba oltattak, a hála jó gyümölcseit ne teremjék. Vagyis: a gyümölcs az új élet bizonyítéka, mérhető, megfogható: harmincszoros, hatvanszoros, százszoros.

Jézus azt mondta: miről ismerjük meg az Ő gyermekeit? Gyümölcseikről. Ez az ismertetőjel, hogy mik a gyümölcsök, mert valakinek nem látunk a szívébe. Nem mondhatjuk: ez az Úré, ez nem. Ez megtért, ez meg nem. Ennek van üdvössége, ennek meg nincs. Egyet tehetünk: megnézzük a gyümölcsöket. Vajon milyen gyümölcsöket terem a hívő élete. Terem-e?

A Lukács 13-ban szép az az ige, amikor a terméketlen fügefa példázatában a vincellér megkapálja a fügefát, hátha terem jövőre. Ez mindig az Úr Isten türelme azok felé, akik még nem teremnek, de termőre fordulhatnak — hátha terem jövőre. Ez a kegyelem képe.

A másik pedig a János 15-ből az az ige, amikor Jézus azt mondja: az én Atyám ezeket megmetszi, hogy több gyümölcsöt teremjenek. Azt mondja az ige: ne elégedj meg azokkal a gyümölcsökkel, amik eddig vannak az életedben, mert Jézus

Krisztus még több gyümölcsöt akar látni a te életeden. Nem azért, mert Jézus mohó, nem azért, mert Jézus még többet akar, hogy még többet szolgáljak, hanem azért, mert ebben a világban még nagyobb szükség van a gyümölcstermésre. Nem Őneki van szüksége arra, hanem a világnak, hogy a világ meglássa végre, hogy tanítványid vagyunk. (395. dicséret).

Az egyik harmincszoros, a másik hatvanszoros, százszoros. Nem egyforma. Nem egyformaképpen várja Jézus gyümölcseinket. Az is jó, ha harmincszoros termést hoz, de hozzon termést. Az is, ha hatvanszoros, mert a mezőgazdaságban is úgy van, hogy nem egy kalásznak a termés hozamát vizsgálják, hanem az egész tábláét. A hektáronkénti termés hozam mennyi.

Nekünk most az a jó, hogy a gyülekezetben, a szentek közösségében a harminc, hatvan, száz — összeadódik. És az Úr Jézus azt nézi, mennyi a termés átlaga. Nem azt, hogy ez harminc, hatvan, száz — mert az egyik ennyit, a másik annyit, a harmadik többet tud, vagy kevesebbet, — ezek a gyülekezetben összeadódnak és Isten úgy néz ránk, mint a búzatáblára. Na, mennyi a Pasaréti gyülekezet termés átlaga? És abban benne van-e a tied is? — ez a lényeg.

Befejezésül: ez a példázat még arra tanít bennünket, hogy a bőtermő ne dicsekedjék az ő termésével, a kevesebbet termőt pedig ne kicsinyeljük le. Mert az Úr munkája mindaz. Nem dicsőség kérdése, nem érdem kérdése, hanem annak a gyümölcse, hogy a magvető kiment vetni. Adta magát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért. Jézus Krisztus magát vetette bele a föld gyomrába, Ő maga halt el, mint a mag, azért, hogy gyümölcstermés legyen. Az Ő áldott életének most mi is gyümölcsei vagyunk. Minden hívó, aki Őbelőle él, aki Őbenne van és mozog, aki Őbenne imádkozik és cselekszik. Adja Isten, hogy legyenek ilyen gyümölcseink. Olyan cselekedetek, amelyek a Krisztusból fakadó megváltott életből vannak az életünkben. Nemcsak úgy egyszerűen vannak, hogy cselekedjünk jót, hanem Krisztusból és Krisztusért. A Magvetőért, akié minden hatalom mennyen és földön.

Imádkozzunk!

Urunk, köszönjük, hogy a régi, jól ismert igének is lehetnek új üzenetei a számunkra.

Kérünk, cselekedd ezt most Lelkeddel, hogy ennek az igének is legyen új üzenete mindannyiunk számára. Új üzenete, hogy teremjünk, hogy többet teremjünk, hogy mindennek érdekében metszést hajtasz végre életünkön. Megtisztíts bennünket. Tisztítsd meg elménk gondolatát, kezünket, szemünket, fülünket. Tisztítsd meg akaratunkat, és engedd, hogy készen álljunk a gyümölcstermésre, hadd tudjuk azt mondani: akaratod nekem mutasd meg szüntelen, ne rejtse el, Mesterem, tetszésedet.

Köszönjük az elmúlt hét áldását, csodáját. Kérünk azokért a gyerekekért, akik most Neszmélyen vannak csendeshéten, áraszd ki kegyelmedet és vigyázz rájuk, hogy semmi baj ne történjék velük.

Imádkozunk, Urunk, mindazokért a csendeshetekért, amelyek szerte az országban vannak gyermekek, fiatalok vagy felnőttek között. Köszönjük, hogy a múlt héten áldást adtál a pedagógus-konferencián is. Magasztalunk, hogy tanítod né-

KÉTFÉLE TALAJ

pedet, Urunk. Köszönjük, hogy mindezt azért teszed, hogy több gyümölcsöt tudjunk teremni.

Kezedbe tesszük a gyászolókat, akik szerettüket temették, vagy akiknek jelenleg van friss gyászuk. Kezedbe tesszük betegeinket, Urunk. Gyógyítsd őket.

Kérünk, hogy áldd meg mindazokat, akik gyülekezetünkben szabadságon vannak, pihennek. Adj nekik áldott, üdítő, feltöltekező pihenést. Köszönjük, hogy ezt is a te kezedből lehet venni, és a neked való szolgálatból lehet kamatoztatni és felhasználni.

Kérünk, Urunk, hogy mindazokat, amiket most csendes imádságban elmondunk, vidd a mi Atyánk drága trónja elé. Köszönjük, hogy felemelhetjük a szavunkat hozzád, mert hallasz bennünket.

Ámen.

662 Mit használ keresztyénségem

✂ Weisse, Christian Felix (1726-1805)

🎵 Bourgeois, Loys (±1510-1560)

✂ Kis János (1770-1826)

Mit hasz-nál ke-resz-tyén-sé-gem, Ha nem a sze-rint é-lek,

Ha nincs i-gaz ke-gyes-sé-gem, És vét-kez-ni nem fé-lek,

Ha az Úr-nak ös-vé-nyét Tud-ván, ron-tom tör-vé-nyét,

Azt, a-ki meg-halt é-ret-tem, Csak szám áld-ja, nem é-le-tem.

2. Mit használ nekem a jó hit,
Ha azt csak nyelvvel vallom,
De nem termem gyümölcsseit,
Inkább a bűnt javallom,
Ha rajtam erőt vesznek,
És rabszolgává tesznek
A megvesztett indulatok,
Úgy, hogy velük nem bírhatok?

3. Segélj hát, Uram, éltetem
Hogy tenéked szenteljem,
S minden cselekedetemet
Kedved szerint rendeljem!
Nyújts erőt és értelmet,
Minden lelki sérelmet
Hogy gondosan elkerüljek,
S végre mennyekben örüljek!